

Arrest

nr. 214 341 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 september 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. AHMADZADAH en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers die volgens hun verklaringen België binnenkwamen op 7 december 2017, verklaren er zich op 11 december 2017 vluchteling.

1.2. Op 9 augustus 2018 werden door de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoekers werden gestuurd.

Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

1.2.1. Ten aanzien van K.G.R. (hierna: eerste verzoeker):

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Kabul, waar u woonde tot eind 1389 (maart 2011). Op dat moment verhuisde u naar Herat.

Uw zoon was actief als tolk voor de NAVO troepen in het land sinds 2007, gestationeerd in Herat, waardoor u vaak telefonische bedreigingen mocht ontvangen. Op 20 Aqrab 1388 (11 november 2009) werd er evenwel ingebroken in uw huurhuis in Kabul, waarop u verhuisde naar een andere huurwoning in Kabul. Daar kreeg u in 1389 (maart 2010 – maart 2011) te maken met indringers in de tuin. Hierop besloot u om naar Herat te verhuizen, waar uw zoon ook woonde. Hier kreeg u evenwel te maken met vreemden die rond uw huis liepen en het in de gaten hielden, en verhuisde u opnieuw naar een ander huis binnen de stad Herat. Ook daar poogde iemand over de muur te klimmen, en uw huisbaas was er niet mee opgezet dat u prikkeldraad op alle muren wou aanbrengen. U kocht daarop een eigen huis in Herat, waar u woonde tot uw vertrek. Rond de tijd dat u uw huis kocht besloot uw zoon om het land te verlaten omdat hij op straat beschoten was. Initieel wou de hele familie (u, uw vrouw, zoon, dochter, schoondochter en kleinkinderen) vertrekken via de (illegale) landroute langs Iran en Turkije, maar toen jullie aankwamen in Iran kregen jullie te horen dat de route gevaarlijk was, en keerde u, uw dochter en uw schoondochter en kleinkinderen terug.

Eens terug in Herat werd uw dochter op een bepaald moment gevolgd op straat, en in 1396 (maart 2017 – maart 2018) tegengehouden terwijl ze in een zaranj naar de bazaar ging. De chauffeur van de driewieler confronteerde evenwel de bestuurder van de auto die hem de pas afsneed, en uw dochter spuugde hem in het gezicht, waarop de belagers afdropen. Hierop besloot u dat u en uw dochter het land maar beter konden verlaten. U reisde via de landroute naar België, waar u aankwam op 7 december 2017 en internationale bescherming vroeg op 11 december 2017. U legt geen documenten voor ter staving van uw relaas.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U geeft **in hoofdorde** namelijk op geen enkel moment aan dat u persoonlijk vreest voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke betekenis, of om ernstige schade overeenkomstig de definitie van subsidiaire bescherming, terwijl de vrees hiervoor nochtans individueel beoordeeld moet worden. U zou te maken gehad hebben met bedreigingen en belaging omwille van de tewerkstelling van uw zoon, en naderhand zou ook uw dochter problemen hebben gekend. Gevraagd of u zelf ergens voor vreesde, gaf u evenwel bij herhaling te kennen geen problemen te kennen en ook nergens voor te vrezen (CGVS p. 5, 14). Uw bezorgdheid is dat uw zoon en dochter in veiligheid zouden kunnen leven, maar zelf lijkt u niet op zoek naar internationale bescherming ("als ik succesvol zou zijn met hen wegsturen, zou ik geen vrees hebben", CGVS p. 5).

In tweede orde kan u geen zodanige vrees dat u internationale bescherming zou behoeven aannemelijk maken, wat onder meer blijkt uit de door u voorgehouden gedragingen en keuzes die u maakte voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan. U verwijst in uw verklaringen naar drie zaken: bedreigingen omwille van het werk van uw zoon, een reeks van inbraken en dergelijke op verschillende adressen, en enkele incidenten met uw dochter.

Ten eerste, wat betreft de bedreigingen, leek u die niet al te serieus te nemen. U stelt hierover zelf dat ze iets "simpel [zijn] voor ons, routine" (CGVS p. 8), en bovendien kan ook niet om de vaststelling heen dat deze bedreigingen reeds begonnen enkele maanden nadat uw zoon begon als tolk (CGVS p. 8), in 2007 (CGVS 3 p. 3). Dat u ondanks de bedreigingen nog een decennium lang in het land zou blijven geeft verder aan dat u deze weinig ernstig achtte. Ten overvloede kan nog aangegeven worden dat u geen aanwijzingen hiervan kan voorleggen, zoals daar zijn een neerslag van bijvoorbeeld een onderzoek naar de telefoonnummers, of de verschillende telefoniecontracten naar aanleiding van het frequente wisselen van nummer (CGVS p. 8, 9; CGVS 2 p. 9; CGVS 4 p. 8).

Ten tweede wat betreft de incidenten waarbij er in uw huis zou zijn ingebroken, dan wel mensen om en rond uw huis rondslopen, kunnen ook een aantal bemerkingen gemaakt worden. Ook hier valt het primo op dat deze inbraken als such kennelijk geen vrees bij u teweeg brachten; u moest dan wel een aantal keer verhuizen, maar volgens uw verklaringen was dit eerder omdat uw burens en huisbazen het te risicovol vonden dat u een zoon had die samenwerkte met de buitenlanders, en niet omdat u zelf

vreesde voor uw leven of iets dergelijks. De eerste huisbaas zette u buiten, en ook de tweede ondervroeg u over eventuele vijandschappen (CGVS p. 10). Het was uiteindelijk op vraag van uw zoon dat u naar Herat kwam, waar u ook weer gevraagd werd door een huisbaas om te verhuizen omdat hij uw zoon op tv zou hebben gezien met buitenlanders, en tevens ook door de daaropvolgende huisbaas wandelen werd gestuurd omdat u het huis met prikkeldraad begon uit te rusten (CGVS p. 12), waarop u uiteindelijk dan maar een huis gekocht zou hebben (CGVS p. 12). U maakt gewag van een decennium aan incidenten, maar geen ervan was wat u zelf betrof blijkbaar zodanig ernstig dat het u tot verhuizen bewoog (daar zorgden de huisbazen in uw vertelling steevast voor), laat staan ernstig genoeg om het land te verlaten.

Secundo kan u voor geen van deze zaken aanwijzingen voorleggen. U zou op tijd van tien jaar maar liefst vijf keer zijn moeten verhuizen, wat de hoofdmoot van uw relaas uitmaakt, maar kan hier geen aanwijzingen zoals daar zijn huurcontracten, gas-, water- of elektriciteitsrekeningen, de eigendomstittel van het laatste huis, etc. van voorleggen. Ook van de aangifte van de eerste inbraak die u deed zou geen enkele neerslag bestaan (CGVS p. 9). Dit doet twijfelen aan de waarachtigheid van uw verklaringen in deze.

Tertio blijkt ook uit niets in uw verklaringen dat er een band zou bestaan tussen de tewerkstelling van uw zoon, en de incidenten om en rond uw huis. Zelfs als de incidenten hypothetisch voor waar worden genomen, dan nog zou het even goed kunnen gaan om gewone misdadigers, drugsverslaafden, of andere onguere sujetten, zonder dat hieruit enigerlei gecoördineerde dreiging tegen u blijkt. U werd hier ook op gewezen tijdens het onderhoud (CGVS p. 9), maar u twijfelde aan die mogelijkheid omdat u niets van waarde in huis gehad zou hebben (CGVS p. 9). Evenzo slaagt u er niet in om door uw verklaringen of door stukken die u voorlegt aannemelijk te maken dat er bijvoorbeeld taliban bij u thuis probeerden inbreken.

Aansluitend hierop kan er quarto trouwens ook nog op gewezen worden dat de belagers nooit echt iets gedaan lijken te hebben tegen u, uw familie, of uw bezittingen. Als men u al die tijd belaagde zonder u ooit echt kwaad te doen, kunnen er vraagtekens gesteld worden bij de ernst van de dreiging die deze personen vormen, dan wel aan de waarachtigheid van wat u voorhoudt, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 12). Als de taliban werkelijk een rechtstreekse bedreiging voor het gezin vormden, en uw adres telkenmale konden opsporen, is het maar weinig waarschijnlijk dat ze zich zouden beperken tot continu rondsluipen zonder tot een actie over te gaan.

Quinto, mocht uw gezin bedreigd geweest worden omwille van de tewerkstelling van uw zoon voor de buitenlanders, zou zijn vertrek uit het land en het daarbij horende einde van zijn werk voor de bezetter ook logischerwijze het einde van de bedreigingen moeten vormen. Gevraagd of er nog zaken gebeurde na het vertrek van uw zoon, verwijst u naar twee incidenten met uw dochter (zie infra), maar geeft aan dat er voor de rest geen zaken meer gebeurden (CGVS p. 12, 13).

Ten derde stelt u dat uw dochter na het vertrek van uw zoon bij twee incidenten betrokken raakte: éénmaal dacht ze gevolgd te worden terwijl ze te voet aan het winkelen was, en een tweede keer werd de zaranj waarin ze zat tegengehouden op straat (CGVS p. 12, 13). Hierover kan primo gesteld worden dat u hier geen aanwijzingen van kan voorleggen, zoals bijvoorbeeld de neerslag van een aangifte (CGVS p. 13).

Secundo is op basis van uw verklaringen over het incident niet mogelijk om op te maken waarom de incidenten precies plaatsvonden; er is geen duidelijk link met de problemen die u gehad zou hebben omwille van uw zoon. Het zou misverstanden kunnen betreffen, of (poging tot) ordinaire misdaad. De incidenten vonden bovendien plaats met zo'n jaar a anderhalf jaar tussen volgens uw dochter (CGVS 4 p. 9), waardoor ze onderling ook niet per se een band hebben. Volgens uw dochter werd er ook niets gezegd bij het incident waarbij ze werd tegengehouden dat wees op een dergelijke band (CGVS 4 p. 7).

Tertio leek u na dat laatste incident met uw dochter ook niet bijzonder gehaast om het land te verlaten. Hoewel u geen exacte cijfers gaf over de precieze data van het incident en uw vertrek, deed uw dochter dat wel: het incident waarbij ze werd tegengehouden zou plaatsgegrepen hebben op 30 saur 1396 (20 mei 2017), en de familie zou vertrokken zijn op 3 aqrab 1396 (25 oktober 2017) (CGVS 4 p. 6, 7), een klein half jaar later dus. U had deze tijd naar eigen zeggen nodig om uw geldzaken op orde te stellen (CGVS p. 13). Dat u nog een half jaar lang in het land bleef, is een verdere indicatie dat er geen sprake was van een ernstige vrees in uwer hoofde.

Ten vierde zijn er redenen om aan te nemen dat u niet de waarheid vertelde over de manier waarop u naar België reisde, en dat u in dat kader mogelijk uw paspoort achterhoudt. U stelt namelijk dat u bij het vertrek van uw zoon eerst nog met de hele familie naar Iran reisde, alwaar jullie besloten dat enkel uw zoon en uw vrouw verder zouden reizen, en de rest terugkeerde naar Afghanistan (CGVS p. 5), in 2015. De vingerafdrukken van uw zoon en vrouw werden evenwel genomen op de luchthaven van Rome, waar uw vrouw op gewezen werd en wat haar deed toegeven dat zij en uw zoon met het vliegtuig reisden naar Italië, vanuit Herat (CGVS 2, p. 5, 6), waardoor u waarschijnlijk dus helemaal niet in Iran geweest bent op dat moment.

Geconfronteerd met deze zaken, hield u evenwel voet bij stuk (CGVS p. 13, 14). Het is daarom maar de vraag of u wel de waarheid vertelt over uw eigen reisweg twee jaar later. U legt in ieder geval geen enkel begin van bewijs voor hieromtrent (CGVS p. 7).

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. U geeft aan niet te weten welke landen u doorreisde, maar het ware meer indicatief van een reële vrees geweest als u in Italië, waar uw zoon namelijk al een internationale beschermingsstatus heeft, asiel had proberen aanvragen, in plaats van hiervoor helemaal naar België te komen. Dat u dit naliët in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvroeg doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Herat te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De provincie Herat behoort tot de westelijke regio van Afghanistan en is één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies van het land. Het geweldsniveau en de impact van het conflict in de stad Herat is verschillend van de rest van de provincie Herat. Opstandelingen zouden er slechts in beperkte mate aanwezig zijn. Herat-stad staat onder de controle van de Afghaanse overheid. Het geweld dat er plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er aanslagen plaats gericht tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisereerd worden. Herat-stad kent voorts een toenemend probleem van criminaliteit. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de stad bleek een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Herat en hierbij verwijst naar de vroegere tewerkstelling van uw zoon voor NAVO-troepen dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u bedreigingen zou hebben ontvangen omdat uw zoon zodanig werkzaam was, maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2.2. Ten aanzien van K.R. (hierna: tweede verzoekster):

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en de Tadzjiekse etnie te hebben. U bent geboren op 4 jauza 1371 (westerse kalender 25 mei 1992) in de stad Kabul. U woonde in Kabul samen met uw vader K.G.R. (CGVS 1719360, O.V. 8.559.023), uw moeder K.H. (CGVS 1719361, O.V. 8.559.029), uw schoonzus en haar kinderen. Uw broer K.G.M. (CGVS 1719362, O.V. 8.559.034) werkte sinds 1386 (westerse kalender maart 2007-maart 2008) als tolk voor de NAVO in Herat. Ongeveer vier maanden nadat hij met zijn job gestart was, begonnen jullie dreigtelefoons te krijgen. In 1387 (westerse kalender maart 2008- maart 2009) stopte u daarom met school. In aqrab 1388 (westerse kalender oktober-november 2009) was er een aanval op jullie woning, daarom moesten jullie het huis verlaten op vraag van de huisbaas. In 1389 (westerse kalender maart 2010-maart 2011) was er nog een aanval op jullie huis, jullie moesten opnieuw de woning verlaten op vraag van de huisbaas. In 1390 (westerse kalender maart 2011-maart 2012) verhuisden jullie op vraag van uw broer naar Herat. De eerste vier of vijf maanden was het er rustig, daarna begonnen verdachte personen te verschijnen in jullie buurt. De burens klaagden hierover.

Op een dag kwamen de burens zeggen dat ze te weten gekomen waren dat uw broer voor buitenlanders werkte omdat ze hem op televisie hadden gezien. Op vraag van de huisbaas verlieten jullie de woning en gingen jullie enkele straten verder wonen. Ook in de buurt van die woning hingen verdachte personen rond. In 1392 (westerse kalender maart 2013-maart 2014) probeerden twee mannen binnen te geraken in jullie woning. De volgende dag wou uw vader prikkeldraad op de muur bevestigen maar de huisbaas wou dit niet en hij zei dat jullie de woning moesten verlaten. Jullie kochten dan zelf een huis in Herat en woonden een tijdje in dat huis. Op een dag kwam uw broer thuis. Hij zei dat Afghanistan niet meer leefbaar was en dat jullie moesten vertrekken. Een maand later in 1394 (westerse kalender maart 2015-maart 2016) verliet u samen met uw ouders, broer, schoonzus en hun kinderen Afghanistan. Jullie hadden de intentie om naar Europa te reizen, maar toen jullie in Iran waren hoorden jullie dat de reis gevaarlijk was, vervolgens reisde u met uw vader, schoonzus en haar kinderen terug naar jullie eigen woning in Herat. Uw moeder en uw broer reisden wel verder naar Europa, zij verbleven na hun aankomst in Italië.

Ongeveer twintig dagen na jullie terugkeer naar Afghanistan werd er op een nacht aangebeld. Niemand antwoordde toen uw vader vroeg wie het was. De bel bleef rinkelen. 's Morgens zag uw vader dat iemand iets op de bel had geplakt zodat die bleef rinkelen. Enkele dagen later werd er een steen naar een raam van jullie woning gegooid.

Drie tot vier maanden na het vertrek van uw moeder en broer begon u dreig telefoons van de taliban te krijgen. U nam niet op wanneer u gebeld werd door een onbekend nummer, maar wanneer uw vader opnam werd hem gezegd dat jullie gedood zouden worden en dat de vrouwen en de kinderen van de familie ontvoerd zouden worden. Uw vader kreeg ook geregeld dreig telefoons op zijn eigen telefoon.

Op een dag in 1394 (westerse kalender maart 2015-maart 2016) toen u naar de bazaar ging merkte u dat u achtervolgd werd door twee mannen. U belde uw vader, die u kwam halen op de bazaar. Op 30 saur 1396 (20 mei 2017) ging u met een riksja naar de bazaar. Een onbekende man in een auto zei dat u moest uitstappen omdat u op hem gespuwd had, hij zei tegen de riksjabestuurder dat hij u wou meenemen om u te straffen. Toen mensen kwamen kijken wat er gaande was, ging hij weg.

Uw vader besloot dan dat jullie moesten vertrekken. Op 3 aqrab 1396 (25 oktober 2017) verliet u Afghanistan samen met uw vader. U ontmoette uw moeder en broer in België waar jullie alle vier een verzoek om internationale bescherming deden op 11 december 2017.

Na uw aankomst in België kreeg uw schoonzus, die sinds jullie vertrek bij haar ouders in Kabul woont, een dreig telefoon; er werd gezegd dat haar kinderen onthoofd zullen worden.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u ontvoerd of onthoofd te worden omwille van het werk van uw broer.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uw taskara (Afghaans identiteitsdocument) neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u ontvoerd of onthoofd te worden door de taliban omwille van het werk van uw broer. Het CGVS trekt niet in twijfel dat uw broer als tolk gewerkt heeft. U slaagde er echter niet in uw problemen met de taliban aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over uw vermeende eerste vertrek uit Afghanistan in 1394 (westerse kalender maart 2015-maart 2016) niet geloofwaardig zijn in het licht van informatie waarover het CGVS beschikt en de verklaringen van uw moeder K.H. (CGVS 1719361, O.V. 8.559.029). Zo blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) dat uw moeder en uw broer K.G.M. (CGVS 1719362, O.V. 8.559.034) een visum voor een kort verblijf verkregen uitgereikt door de ambassade van Italië in Kabul geldig van 5 oktober tot 3 december 2015. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt tevens dat de vingerafdrukken van uw moeder en broer genomen werden op 9 oktober 2015 op de Fiumicino-luchthaven in Rome (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier). Hoewel uw moeder aanvankelijk dezelfde beschrijving van de reis als u had gegeven, met name dat jullie met de hele familie naar Iran reisden en dat zij en uw broer vervolgens verder reisden naar Europa, terwijl u, uw vader, uw schoonzus en haar kinderen

terugkeerden naar Afghanistan, gaf zij na confrontatie toe dat zij en uw broer met het vliegtuig van Afghanistan naar Europa reisden (CGVS 1719361, dd. 04/07/2018, p. 4-6). Uw moeder verklaarde expliciet dat ze niet samen met de rest van de familie eerst naar Iran is gereisd (CGVS 1719361, dd. 04/07/2018, p. 6). Hoewel u geconfronteerd werd met de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen, de informatie over visums en de aangepaste verklaringen van uw moeder met betrekking tot het vertrek uit Afghanistan, bleef u hardnekkig volhouden dat u de waarheid vertelde en dat jullie samen met de hele familie van Afghanistan naar Iran vertrokken (CGVS, p. 11, 12). Gezien bovenvermelde informatie waarover het CGVS beschikt en de verklaringen van uw moeder kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw bewering in 1394 samen met uw familie Afghanistan voor het eerst verlaten hebben uit vrees voor de taliban en vervolgens teruggekeerd te zijn naar Herat. Deze vaststelling tast de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen bij voorbaat reeds aan.

Het CGVS merkt voorts op dat u gewag maakt van een decennium aan incidenten, maar dat geen ervan wat uzelf of uw vader betrof blijkbaar zodanig ernstig dat het jullie tot verhuizen bewoog (daar zorgden de huisbazen in uw vertelling steevast voor), laat staan ernstig genoeg om het land te verlaten. Dit relativeert de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging in ernstige mate.

Voorts zijn uw verklaringen over de vermeende problemen na het vertrek van uw moeder en broer, toen u en uw vader nog een tweetal jaar in Afghanistan verbleven, niet overtuigend.

Zo merkt het CGVS op dat het weinig aannemelijk is dat de taliban er in al die jaren niet in slaagden u of uw familie op ernstige wijze te treffen, als ze daadwerkelijk de intentie hadden om jullie te doden. Nochtans werkte uw broer sinds 1386 (westerse kalender maart 2007-maart 2008) als tolk en zouden de vermeende problemen reeds vier maanden later begonnen zijn. Na het vertrek van uw broer en moeder naar Europa woonden u, uw vader, uw schoonzus en haar kinderen steeds in jullie eigen woning in Herat (CGVS, p. 6). Reeds 20 dagen na het vertrek van uw moeder en broer werd er 's nachts aangebeld aan jullie huis en een maand later werd er een steen gegooid naar jullie huis, zo zei u (CGVS, p. 6, 8). Als dit effectief aanwijzingen waren dat jullie een doelwit van de taliban vormden, zoals u beweert, is het niet alleen opmerkelijk dat jullie tot jullie vertrek uit Afghanistan een tweetal jaar later in jullie eigen huis bleven wonen, maar is het tevens niet aannemelijk dat de taliban geen drastischere stappen ondernamen om jullie te treffen of uit te schakelen. Dat jullie soms bij de oom van uw vader gingen slapen en dat de wijk waar jullie woonden veiliger was dan gemiddeld verklaart dit niet afdoende (CGVS, p. 9). Gezien de brutaliteit waarmee deze extremistische groepering normaalgezien te werk gaat en gezien uit uw verklaringen blijkt dat de taliban op de hoogte waren van uw woonplaats is het bijzonder twijfelachtig dat ze zich zouden beperken tot kwajongensstreken zoals 's nachts aanbellen en het gooien van een steen of de door u beschreven halfslachtige pogingen om u te achtervolgen of mee te nemen. Dat jullie na jullie beslissing om het land te verlaten op 30 saur 1396 (westerse kalender 20 mei 2017) tot jullie vertrek op 3 aqrab 1396 (25 oktober 2017) in jullie eigen woning in Herat bleven wonen. Dat u nog een half jaar lang in het land bleef, is een verdere indicatie dat er geen sprake was van een ernstige vrees in uwer hoofde.

Verder merkt het CGVS op dat uw moeder, gevraagd naar gebeurtenissen met jullie familie na haar vertrek, slechts de poging tot ontvoering van u en het ingooien van een raam met een steen vermeldde, zij verklaarde dat er geen andere dingen zijn gebeurd na haar vertrek (CGVS 1719361, dd. 04/07/2018, p. 9). Nochtans zou u uw moeder en uw broer verteld hebben over alle gebeurtenissen die u overkwamen na hun vertrek, zo zei u (CGVS, p. 7). Dat u moeder aanzienlijk minder gebeurtenissen aanhaalt hoewel u haar over alles verteld zou hebben tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot deze gebeurtenissen verder aan.

Voorts weet u bijzonder weinig over wie het op en uw familie gemunt had en hebt u nauwelijks concrete aanwijzingen dat de taliban u zochten omwille van het werk van uw broer. Gevraagd hoe u weet dat het de taliban waren die jullie lastigvielen, zei u dat uw broer voor de NAVO werkte en dat hij soms moest tolken wanneer talibs gevangen genomen werden, dit is echter geen concrete aanwijzing (CGVS, p. 7). U hebt geen idee wie van de taliban jullie lastigvielen (CGVS, p. 7). U hebt gehoord dat een zeker G.Y.S. zulke dingen doet, maar u bent niet zeker of hij er achter zat, zo zei u (CGVS, p. 7). Van de personen die u en uw vader belden om jullie te bedreigen weet u slechts te zeggen dat ze van de taliban waren (CGVS, p. 8). De man in de auto die u wou doen uitstappen kent u evenmin (CGVS, p. 7). Deze man zei overigens niets over uw broer, dat hij u wou meenemen omwille van uw broer is louter een veronderstelling uwentwege (CGVS, p. 7). Met betrekking tot de steen die naar jullie huis werd gegooid, het aanbellen 's nachts en de twee mannen die u zouden gevolgd hebben dient opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen bij geen van deze vermeende gebeurtenissen evenmin een link met de taliban noch met het werk van uw broer kan vastgesteld worden (CGVS, p. 6, 7, 9). huis. Zelfs als de incidenten hypothetisch voor waar worden genomen, dan nog zou het even goed kunnen gaan om om gewone misdadigers, drugsverslaafden, of andere onguere sujetten, zonder dat hieruit enigerlei gecoördineerde dreiging tegen u en uw familie blijkt.

Met betrekking tot de vermeende ontvoeringspoging toen u in de riksja zat dient opgemerkt te worden dat u verklaard had niet meer alleen buiten te komen nadat u de eerste keer achtervolgd was (CGVS, p. 9). Dat u één of anderhalf jaar later toch eens alleen buiten kwam omdat u eten moest kopen voor de kinderen en net die dag tegengehouden werd door een man in een auto die u wou meenemen is op zijn minst heel toevallig te noemen.

Met betrekking tot de dreigtelefoons die u kreeg op uw mobiele telefoon dient merkt het CGVS op dat u geen antwoord biedt op de vraag hoe de taliban aan uw nummer waren gekomen (CGVS, p. 8). U had deze telefoon pas in uw bezit na het vertrek van uw moeder en u gebruikte die enkel om met uw vader te communiceren (CGVS, p. 8). Er mag aangenomen worden dat uw vader uw nummer niet doorgegeven had aan andere personen gezien de problemen die jullie reeds sinds lange tijd hadden. Gezien deze context ziet het CGVS niet in hoe de taliban erin geslaagd zouden zijn uw nummer te bekomen.

Daarnaast stelt het CGVS vast dat u geen enkel begin van bewijs van uw vermeende problemen neerlegt. Hoewel u beweert dat uw vader in Kabul samen met de huisbaas naar de politie ging en dat hij in Herat een kennis die voor de veiligheidsdiensten werkt officieus informeerde, legt u hier geen enkel bewijs van neer (CGVS, p. 9).

Uw verklaringen over uw reisweg overtuigen evenmin. Hoewel u een aantal steden in Iran en Turkije waarlangs u reisde kan opnoemen, kent u geen enkel land of plaats die u tussen Griekenland en België passeerde (CGVS, p. 10). Hetzelfde blijkt uit de verklaringen van uw vader (CGVS 1719360, dd. 04/07/2018, p. 7). Nochtans moesten jullie verschillende keren overstappen met de bus en trein (CGVS, p. 10). Dat het eerste deel van uw reis langer duurde dan het tweede deel verklaart niet afdoende waarom u helemaal niets weet over de reisroute die u aflegde tussen Griekenland en België (CGVS, p. 10). Bovendien hebt u geen foto's of documenten die uw reisweg staven (CGVS, p. 11). De uiterst gebrekkige kennis over het Europese gedeelte van jullie reis doet vermoeden dat u en uw vader iets willen verhullen, mogelijk een verblijf in Italië bij uw moeder en broer.

Gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen slaagde u er niet in aannemelijk te maken dat u in Afghanistan een doelwit was van de taliban omwille van het werk van uw broer. Er kan evenmin aangenomen worden dat u bij terugkeer naar Afghanistan louter omwille van de vroegere tewerkstelling van uw broer vervolging zou kennen of een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Het CGVS stelt vast dat uw broer reeds in 2015 Afghanistan verliet en bijgevolg stopte met zijn job als tolk voor buitenlandse troepen. De stopzetting van uw broers job, zijn vertrek uit Afghanistan geruime tijd geleden en het ontbreken van geloofwaardige gebeurtenissen na het vertrek van uw broer laten niet toe te besluiten dat u omwille van de vroegere job van uw broer een actuele beschermingsnood zou hebben. Uit uw verklaringen blijkt tenslotte dat u geen andere problemen hebt gehad in Afghanistan (CGVS, p. 10).

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw taskara heeft geen bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Over het geheel van documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afgaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afgaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief.

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen.

Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Herat te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De provincie Herat behoort tot de westelijke regio van Afghanistan en is één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies van het land. Het geweldsniveau en de impact van het conflict in de stad Herat is verschillend van de rest van de provincie Herat. Opstandelingen zouden er slechts in beperkte mate aanwezig zijn. Herat-stad staat onder de controle van de Afghaanse overheid. Het geweld dat er plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er aanslagen plaats gericht tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd werden. Herat-stad kent voorts een toenemend probleem van criminaliteit. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de stad bleek een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Herat en hierbij verwijst naar de vroegere tewerkstelling van uw broer voor NAVO-troepen dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het gegeven dat u bedreigingen zou hebben ontvangen omdat uw zoon zodanig werkzaam was, maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikelen 3 en 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.3, c van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, van artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van “*de algemene motiveringsplicht*”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van artikel 15 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming.

Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekers vragen in hoofddorde om hen als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Per drager brengt de commissaris-generaal op 26 oktober 2018 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 en het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoekers voeren aan dat zij internationale bescherming behoeven wegens bedreigingen omwille van het werk van de zoon van eerste verzoeker (K.G.M.), wegens een reeks inbraken en incidenten op verschillende adressen en wegens incidenten met tweede verzoekster.

In de eerste bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker wordt eerste verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij zelf aangeeft geen persoonlijke vrees voor vervolging te kennen; (ii) hij na de bedreigingen omwille van de werkzaamheden van zijn zoon nog een decennium in Afghanistan is gebleven; (iii) betreffende de incidenten van inbraak en het rondsluipen rond zijn huis dient vastgesteld dat (a) deze incidenten hem er niet toe aanzetten te verhuizen aangezien hij dit slechts deed op vraag van de huisbazen, zodat hieruit geen vrees voor vervolging in zijn hoofd blijkt, (b) hij geen enkel (begin van) bewijs voorlegt ter staving van deze incidenten en/of verhuizingen, (c) er geen elementen voorhanden zijn waaruit een link zou kunnen blijken tussen deze incidenten en de werkzaamheden van zijn zoon, (d) er door zijn belagers, buiten rondsluipen en inbreken, nooit tot verdere actie werd overgegaan, en (e) het vertrek van zijn zoon en het stopzetten van diens werkzaamheden blijkens verzoekers verklaringen de incidenten niet zou hebben doen ophouden hoewel dit wel redelijkerwijze kan worden verwacht; (iv) betreffende de incidenten met zijn dochter (tweede verzoekster) dient vastgesteld dat (a) hij hiervan geen enkel (begin van) bewijs kan voorleggen, (b) er evenmin elementen voorhanden zijn waaruit een link zou kunnen blijken met de problemen wegens de werkzaamheden van zijn zoon, en (c) hij na het laatste incident met zijn dochter nog een half jaar in Afghanistan verbleef; (v) zijn verklaringen over zijn reisweg niet overeenstemmen met de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie'); (vi) hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in de Europese landen waar hij op zijn reis naar België door reisde; en (vii) de door hem voorgelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

In de tweede bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekster wordt tweede verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen over haar eerste vertrek uit Afghanistan, gelet op de in het administratief dossier beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie'); (ii) zij gewag maakt van een decennium aan incidenten, doch dat zij en haar vader gewoon in Afghanistan bleven, temeer daar zij steeds verhuisden op vraag van de huisbazen en niet op eigen in initiatief; (iii) zij en haar vader na het vertrek van haar broer en moeder nog twee jaar in Afghanistan bleven wonen zonder dat de taliban haar of haar familie op ernstige wijze wisten te treffen; (iv) haar moeder niet alle incidenten opsomt die haar familie na haar vertrek zou hebben meegemaakt, hoewel tweede verzoekster beweert dat haar moeder op de hoogte is van alle incidenten; (v) zij slechts vage verklaringen kan afleggen over wie het op haar en haar familie had gemunt wegens de werkzaamheden van haar broer (K.G.M.); (vi) zij onaannemelijke verklaringen aflegde over de vermeende ontvoeringspoging toen zij in een riksja zat; (vii) zij niet kan zeggen op welke wijze de taliban aan haar telefoonnummer zou zijn geraakt; (viii) zij geen enkel (begin van) bewijs voorlegt van haar voorgehouden problemen; (ix) haar verklaringen over haar reisweg niet aannemelijk zijn; (x) haar broer reeds sinds 2015 is gestopt met zijn werkzaamheden, daar hij Afghanistan toen verliet, zodat hieruit actueel geen bedreiging ten aanzien van tweede verzoekster kan blijken, temeer gelet op het ongeloofwaardig karakter van de door haar aangehaalde gebeurtenissen (zie *supra*); en (xi) de door haar voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoekers er in hun verzoekschrift niet in slagen op de voormelde motieven uit de bestreden beslissingen een ander licht te werpen. Zij komen immers niet verder dan het herhalen van en volharden in hun reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

Vooreerst dient vastgesteld dat in de tweede bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekster terecht wordt gesteld als volgt:

“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over uw vermeende eerste vertrek uit Afghanistan in 1394 (westerse kalender maart 2015-maart 2016) niet geloofwaardig zijn in het licht van informatie waarover het CGVS beschikt en de verklaringen van uw moeder K.H. (CGVS 1719361, O.V. 8.559.029). Zo blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) dat uw moeder en uw broer K.G.M. (CGVS 1719362, O.V. 8.559.034) een visum voor een kort verblijf verkregen uitgereikt door de ambassade van Italië in Kabul geldig van 5 oktober tot

3 december 2015. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt tevens dat de vingerafdrukken van uw moeder en broer genomen werden op 9 oktober 2015 op de Fiumicino-luchthaven in Rome (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier). Hoewel uw moeder aanvankelijk dezelfde beschrijving van de reis als u had gegeven, met name dat jullie met de hele familie naar Iran reisden en dat zij en uw broer vervolgens verder reisden naar Europa, terwijl u, uw vader, uw schoonzus en haar kinderen terugkeerden naar Afghanistan, gaf zij na confrontatie toe dat zij en uw broer met het vliegtuig van Afghanistan naar Europa reisden (CGVS 1719361, dd. 04/07/2018, p. 4-6). Uw moeder verklaarde expliciet dat ze niet samen met de rest van de familie eerst naar Iran is gereisd (CGVS 1719361, dd. 04/07/2018, p. 6). Hoewel u geconfronteerd werd met de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen, de informatie over visums en de aangepaste verklaringen van uw moeder met betrekking tot het vertrek uit Afghanistan, bleef u hardnekkig volhouden dat u de waarheid vertelde en dat jullie samen met de hele familie van Afghanistan naar Iran vertrokken (CGVS, p. 11, 12). Gezien bovenvermelde informatie waarover het CGVS beschikt en de verklaringen van uw moeder kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw bewering in 1394 samen met uw familie Afghanistan voor het eerst verlaten hebben uit vrees voor de taliban en vervolgens teruggekeerd te zijn naar Herat. Deze vaststelling tast de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen bij voorbaat reeds aan."

In de eerste bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker wordt hieromtrent terecht gemotiveerd als volgt:

"Ten vierde zijn er redenen om aan te nemen dat u niet de waarheid vertelde over de manier waarop u naar België reisde, en dat u in dat kader mogelijk uw paspoort achterhoudt. U stelt namelijk dat u bij het vertrek van uw zoon eerst nog met de hele familie naar Iran reisde, alwaar jullie besloten dat enkel uw zoon en uw vrouw verder zouden reizen, en de rest terugkeerde naar Afghanistan (CGVS p. 5), in 2015. De vingerafdrukken van uw zoon en vrouw werden evenwel genomen op de luchthaven van Rome, waar uw vrouw op gewezen werd en wat haar deed toegeven dat zij en uw zoon met het vliegtuig reisden naar Italië, vanuit Herat (CGVS 2, p. 5, 6), waardoor u waarschijnlijk dus helemaal niet in Iran geweest bent op dat moment. Geconfronteerd met deze zaken, hield u evenwel voet bij stuk (CGVS p. 13, 14). Het is daarom maar de vraag of u wel de waarheid vertelt over uw eigen reisweg twee jaar later. U legt in ieder geval geen enkel begin van bewijs voor hieromtrent (CGVS p. 7)."

In hun verzoekschrift stellen verzoekers dienaangaande als volgt: "Verzoekers betwisten niet meer de informatie waarover het CGVS beschikt omtrent hun familieleden, met name inzake K.G.M. en K.H..". Dat verzoekers leugenachtige verklaringen hebben afgelegd over een eerder vertrek uit Afghanistan in 2015, waarna zij alsnog naar Afghanistan (Herat) zouden zijn teruggekeerd, doet op zich reeds afbreuk aan hun algehele geloofwaardigheid. Dat zij vervolgens, tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gewezen op het leugenachtig karakter van hun verklaringen, desalniettemin volharden in deze leugenachtige verklaringen, om later in onderhavig verzoekschrift de informatie die het leugenachtig karakter van hun verklaringen aantoonde niet langer te betwisten, toont eens te meer aan dat verzoekers de Belgische asielinstanties bewust trachtten te misleiden, hetgeen afbreuk doet aan zowel hun algehele geloofwaardigheid, als aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hen aangevoerde vluchtmotieven.

Vervolgens voeren verzoekers in hun verzoekschrift aan dat het onderzoek van de commissaris-generaal beperkt is. Zij stellen dienaangaande als volgt:

"Bij niet-ontvankelijkheidsbeslissingen van het CGVS d.d. 09.08.2018 stelde de verwerende partij vast dat mevrouw K.H. in Italië internationale bescherming kreeg als vluchteling en dat zij er over een verblijfsvergunning beschikt geldig tot 30 september 2020. Volgens het onderzoek van de verwerende partij zou de heer K.G.M. eveneens erkend zijn als vluchteling in Italië en zou hij beschikking over een verblijfsvergunning tot 2 januari 2021. Deze familieleden van verzoekers hebben dan ook beroep ingediend bij uw Raad die thans lopende is.

Vooreerst stellen verzoekers vast dat de verwerende partij de informatie vervat in het administratief dossier, met name het feit dat mevrouw K.H. en K.G.M. erkend werden als vluchtelingen niet betreft in de motieven van de bestreden beslissingen. De verwerende partij schendt zonder meer de motiveringsplicht door afdoende te motiveren in welke mate verzoekers ongeloofwaardig zijn. In de bestreden beslissing betreffende tweede verzoekster stelt de verwerende partij uitdrukkelijk dat zij niet in twijfel trekt dat verzoeksters broer, K.G.M., als tolk gewerkt heeft.

Ten tweede schendt de verwerende partij daarbij tevens het zorgvuldigheidsbeginsel. Het administratief dossier bevat immers geen stukken waaruit blijkt dat het asielrelaas van verzoekers in strijd zou zijn met dat van hun familieleden die in Italië werden erkend als vluchteling. In het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel was de verwerende partij ertoe gehouden om een grondig onderzoek te voeren. Op deze manier zou het geloofwaardigheidsonderzoek niet alleen gesteund worden op grond van hun verklaringen, maar eveneens op basis van wat de heer K.G.M. en mevrouw K.H. hebben verklaard in Italië waardoor zij de vluchtelingenstatus kregen.

Dit is een pertinent element in het dossier dat de verwerende partij ten onrechte niet heeft betrokken in het onderzoek naar de geloofwaardigheid van verzoekers. Ten overvloede, ter zake staat vast dat de familieleden van verzoekers in Italië de internationale bescherming hebben gekregen. Bovendien is er in casu wel degelijk sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS daar er in het administratief dossier verifieerbare elementen aanwezig zijn waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht."

Waar verzoekers aanvoeren dat de bestreden beslissingen geen rekening hield met de erkenning van hun familieleden in Italië dient vooreerst te worden benadrukt dat dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag, waardoor verzoekers zich niet zonder meer kunnen steunen op de toekenning van de vluchtelingenstatus van hun familieleden teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt vooreerst dat de hoedanigheid van tolk van verzoekers zoon/broer niet wordt betwist en dat beide verzoeken om internationale bescherming van verzoekers individueel werden onderzocht. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kwam ten slotte tot het besluit dat het relaas van verzoekers niet geloofwaardig is. Zo gaf - zoals de bestreden beslissing terecht vaststelde - eerste verzoeker bij herhaling te kennen persoonlijk zelf geen problemen te hebben en nergens voor te vrezen. Eerste verzoekers voornaamste bezorgdheid bestond er immers in dat zijn zoon en dochter in veiligheid zouden kunnen leven. Zo verklaarde hij: *"als ik succesvol zou zijn met hen wegsturen, zou ik geen vrees hebben."* Dat verzoekers nog een decennium lang in Afghanistan bleven nadat de eerste bedreigingen en/of incidenten zich voordeden relativeert de ernst van deze daden op ernstige wijze, als hier al geloof zou worden aan gehecht, *quod non*. Verzoekers leggen immers geen begin van bewijs neer van de aangifte van de poging tot inbraak die eerste verzoeker zou hebben gedaan of van andere incidenten, noch van de vele verhuizingen die zij ondernamen. Voorts blijken beide verzoekers bovendien nog twee jaar in Afghanistan te zijn gebleven na het vertrek van beide voornoemde familieleden. Ten slotte stelde bestreden beslissing terecht vast dat het hoe dan ook niet uitgesloten is dat, indien de incidenten voor waar zouden worden aangenomen, het hier kan gaan om gewone criminelen, drugverslaafden of andere zonder dat hier een gecoördineerde dreiging uitgaande van de taliban kan worden afgeleid.

Verder menen verzoekers dat rekening dient te worden gehouden met een specifiek profiel in hoofde van tweede verzoekster. Meer bepaald stellen zij in hun verzoekschrift dienaangaande onder meer als volgt:

"Ten derde, de onderzoeksplicht houdt in dat de verwerende partij spontaan moet onderzoeken of er gendergerelateerde motieven zijn, ook als de vrouw deze niet expliciet naar voren bracht. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het risico. UNHCR schetst in zijn recente richtlijnen voor het beoordelen van asielaanvragen van Afghanen een aantal risicoprofielen die een hoge beschermingsnood hebben. Daaronder bevinden zich een heel aantal specifieke vrouwenprofielen: [...]"

Vervolgens citeren verzoekers uit de vermelde richtlijnen van UNHCR, waarna zij vervolgen als volgt:

"Deze specifieke informatie is zondermeer van toepassing op de onbetwiste elementen van het asielrelaas tweede verzoekster, nl. haar profiel van ongehuwde vrouw. Verzoeksters verklaringen dienen dan ook gekaderd te worden aan de hand van haar profiel en de beschikbare objectieve informatie.

Dat de daden die objectief gevreesd mogen worden door een ongehuwde vrouw als tweede verzoekster als vervolging beschouwd moeten worden, blijkt ook overduidelijk uit talrijke andere objectieve bronnen, zoals het Algemeen Ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken: [...]"

Na een citaat uit het vermelde Algemeen Ambtsbericht, vervolgen verzoekers als volgt:

"Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in juli 2010 nog dat het loutere feit van als alleenstaande vrouw in het buitenland geleefd te hebben als een inbreuk op de geldende sociale normen en tradities beschouwd kan worden in Afghanistan, met mogelijks levensbedreigende repercussies tot gevolg."

Uit de geciteerde informatie in het verzoekschrift (p. 8) blijkt dat voornamelijk vrouwen zonder steun en bescherming van mannen een groter risico lopen op de vermelde vervolgingsfeiten. Tevens blijkt dat de situatie van vrouwen in grote steden als Kabul, Herat (waarvan verzoekers afkomstig zijn) en Mazar-i-Sharif in het algemeen beter is dan op het platteland (verzoekschrift, citaat op p. 9).

Nog daargelaten dat tweede verzoekster geen alleenstaande jonge vrouw is - zij kon terugvallen op de steun en bescherming van eerste verzoeker en is actueel in België vergezeld van haar beide ouders - dient te worden vastgesteld dat geen van beide verzoekers eerder melding maakte van een vrees voor vervolging in hoofde van tweede verzoekster omwille van haar profiel als alleenstaande/ongehuwde Afghaanse vrouw. In hun verzoekschrift voeren zij dienaangaande geen enkel concreet element aan en verwijzen slechts naar algemene informatie die geen betrekking heeft op hun persoon. Een verwijzing naar dergelijke algemene informatie zonder het aanvoeren van persoonlijke elementen, volstaat op zich niet om een gegronde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken. Het is dan ook aan verzoekers om alle nodige elementen voor de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van hun relaas op coherente wijze toe te lichten. Wat betreft het arrest “*N. vs. Zweden*” van 20 juli 2010 van het EHRM tenslotte, tonen verzoekers niet aan dat tweede verzoekster zich in een gelijkaardige situatie bevindt. Deze zaak betreft immers een Afghaanse vrouw die al ettelijke jaren in Zweden woonde, die een vergeefse poging had ondernomen om van haar echtgenoot te scheiden en om deze reden door haar familie in Afghanistan werd verstoten terwijl zij bovendien in Zweden een buitenhuwelijkse relatie had. Op grond van deze cumulatieve elementen oordeelde het Hof dat gelet op de specifieke omstandigheden van de zaak deze verzoekster, in geval van een deportatie naar Afghanistan, zou onderworpen worden aan vernederende en onmenselijke behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM uitgaande van haar echtgenoot, haar schoonfamilie, haar eigen familie en de Afghaanse maatschappij gelet op de Afghaanse context waar “[...] *women are at particular risk of ill-treatment in Afghanistan if perceived as not conforming to the gender roles ascribed to them by society, tradition and even the legal system.*” (EHRM, “*N. vs. Zweden*”, 20 juli 2010, 23505/09).

In het tweede onderdeel van hun verzoekschrift (p. 10-14) gaan verzoekers enkel in op de veiligheidssituatie in Afghanistan in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. De beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus komt hierna aan bod (zie *infra*). Er dient dan ook vastgesteld dat verzoekers, behalve de hoger reeds aangehaalde elementen, voor het overige geen enkel concreet en inhoudelijk verweer voeren tegen de uitgebreide motieven in de bestreden beslissingen. Deze motieven, behoudens voormelde materiële vergissing, vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers’ vluchtreizen niet voldoen aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtreizen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoekers dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van deze reizen teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in beide bestreden beslissingen terecht gemotiveerd als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen.

Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Herat te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De provincie Herat behoort tot de westelijke regio van Afghanistan en is één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies van het land. Het geweldsniveau en de impact van het conflict in de stad Herat is verschillend van de rest van de provincie Herat. Opstandelingen zouden er slechts in beperkte mate aanwezig zijn. Herat-stad staat onder de controle van de Afghaanse overheid. Het geweld dat er plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er aanslagen plaats gericht tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd werden. Herat-stad kent voorts een toenemend probleem van criminaliteit. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de stad bleek een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Herat en hierbij verwijst naar de vroegere tewerkstelling van uw broer voor NAVO-troepen dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reële risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het gegeven dat u bedreigingen zou hebben ontvangen omdat uw zoon zodanig werkzaam was, maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen."

In zijn aanvullende nota stelt de commissaris-generaal bovendien terecht als volgt (rechtsplegingsdossier, stuk 7):

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De provincie Herat behoort tot de westelijke regio van Afghanistan en is één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies van het land. Het geweldsniveau en de impact van het conflict in de stad Herat is verschillend van de rest van de provincie Herat. Herat stad wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een stad waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie. Opstandelingen zijn er slechts in beperkte mate aanwezig zijn. Herat-stad staat onder de controle van de Afghaanse overheid. Het geweld dat er plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er aanslagen plaats gericht tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden. Herat-stad kent voorts een toenemend probleem van criminaliteit. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de stad bleek een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Uit hogervermelde vaststellingen blijkt dat er voor burgers in de stad Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict."

In hun verzoekschrift slagen verzoekers er niet in op de hiervoor geciteerde analyses van de veiligheidssituatie in de stad Herat een ander licht te werpen. De informatie die zij citeren (verzoekschrift, p. 10-14) ligt in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) en betreft bovendien slechts de situatie in Afghanistan in het algemeen en niet de specifieke situatie in de stad Herat, terwijl uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie' en rechtsplegingsdossier, stuk 7) en zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissingen blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Aldus worden de hiervoor uit de hiervoor geciteerde analyses van de veiligheidssituatie in de stad Herat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER